

Götterdämmerung

ÅTERKOMSTEN

”Återkomsten” är ett äventyr till Götterdämmerung som handlar om mänsklig ondska med övernaturliga och härresande inslag. I dramats mitt finner vi Henri Arnaud Nicolas Cabanis Comte de Condorcet, i fortsättningen benämnd som Comte de Condorcet och den lilla fiskarbyn Ribemont. Rollpersonerna är alla figurer i comte de Condorcets närhet, eller skugga som han själv skulle uttrycka det. De flesta har goda skäl att hysa hat mot den själviske och osympatiska de Condorcet och i äventyrets inledning kommer han också att avlida, sannolikt mördad av någon rollperson. Men den som tror att en sådan trivialitet som döden ska hålla de Condorcet borta ifrån sina affärer tror fel och här börjar rollpersonernas problem på allvar. Tanken är att inleda äventyret med en kort och översiktlig genomgång till hjälp för spelledaren för att sedan gå in mer på djupet. Låt oss först betrakta rollpersonerna.

MARIE JEAN

ANTOINE CABANIS

Jean är de Condorcets yngre bror, ett faktum som han aldrig tillåts glömma. Hela sitt liv så har han känt sig som en sämre och mindre framgångsrik kopia av sin storebror. Hans avundsjuka känner

inga gränser och han vill inget hellre än att själv lägga beslag på familjeförmögenheten istället för att stillatigande se på medan de Condorcet slösar bort den och bara låter honom leva på smulor. Jean har under ungefär en månads tid kontinuerligt förgiftat sin broders vin.

ADÉLE CLARISSE

MONTFORT CABANIS

COMTESSE DE CONDORCET

Adèle är de Condorcets hårt prövade hustru, förnedrad, hunsad och plågad av sin själviske och nyckfulle make. Hennes största glädje i livet, sonen Henri har nyligen berövats henne efter en ridolycka sannolikt orsakad av de Condorcet. Sorgen efter den döde sonen har gett henne den nödvändiga styrkan att börja planera hans död. Till sin hjälp har hon sin älskare och de Condorcets personlige konstnär Achille Fouquet. Under några veckor har hon förgiftat de Condorcets mat.

ACHILLE FOUQUET

Achille är uppvuxen under enkla förhållanden i den myllrande storstaden Paris. Hans fader som var lärare gav honom en ovanligt god utbildning och Achille har själv alltid dragit nytta av sitt vackra utseende och sin charm. Trots att han bara är en medelmätig konstnär så är han väldigt skicklig på att föra sig ibland de rika och mäktiga. För en kort tid sedan fick han ingen mindre än Comte de Condorcet som beskyddare och tackade då sin lyckliga stjärna. Om han ändå bara hade vetat vad detta i slutändan skulle leda till. Utan att egentligen tänka efter ordentlig så blev han också indragen i ett förhållande med sin beskyddares hustru. Sent omsider så har det dock börjat gå upp för honom vilken svår situation som han befinner sig i.

GUY LABORDE

Guy är uppvuxen med Comte de Condorcet men stammar själv ifrån ett långt led av tjänare till familjen Cabanis. Han har lojalt följt sin herre under hela sitt liv med allt vad det har inneburit. Det är han som har fått städa upp efter de Condorcet, skicka iväg gravida pigor, släpa hem honom ifrån krogen, hålla fordringsägarna stängna, ljuga för hustrun om den senaste älskarinnan och så vidare. Guy är en hårt provad man men även hans till synes oändliga tålmod har nått en slut. Dagligen funderar han mer eller mindre halvhjärtat på att ta livet av sin husbonde på olika sätt. I detta syfte så har han börjat betryka Comte de Condorcets ridstövlar och sadel med ett kraftigt gift avsett för skadedjursbekämpning.

DOKTOR JEAN-BAPTISTE

CHANTILLY

Den unge doktorn är en ny bekantskap till Comte de Condorcet med familj. Han har just tagit examen ifrån den främsta läkarutbildningen i Paris och är ivrig att få gå ut i samhället och göra sig ett namn. Likt Achille så har han fått den något hypokondriske de Condorcet som beskyddare. Eftersom han är den enda i sällskapet som ännu inte känner de Condorcet närmare så har han heller inget motiv att önska honom död.

Den gode doktorn är avsedd att vara lite utanför de andras intriger och planer. Lite distanserad och han är den ende som ännu inte tagit ställning till huruvida de Condorcet är en skurk eller inte.

Detta är bara en kort presentation av de karaktärer vars handlingar kommer att forma och påverka äventyret. Mer information finns på det rollforumlära som ska delas ut till varje spelare när scenariot väl har börjat. Äventyret är avsett för fem spelare men är tänkt att fungera även med färre, det är upp till spelledaren och spelarna vilka karaktärer som de finner intressantast men det vore kanske lämpligast att skipa doktorn om någon måste väljas bort.

ÄVENTYRETS STRUKTUR

”Återkomsten” är indelad i tre akter; först kommer en inledning då rollpersonerna färdas till Ribemont och lär känna varandras karaktärer lite närmare samt de Condorcets odrägliga natur, sedan följer de Condorcets död och återuppståndelse och slutligen börjar hans krafter påverka hela byn inklusive rollpersonerna. Det finns inga vattentäta skott mellan de tre delarna och det finns överhuvudtaget gott om utrymme för improvisation och anpassning efter spelargruppen. Tyngdpunkten ligger som synes på den tredje och sista akten och de övriga två bör därför inte ta alltför mycket tid i anspråk. Den första akten är också den kortaste och i tidsberäkningen för den kan man inkludera sådana saker som förklaring av reglerna, genomläsning av karaktärerna och frågor till spelledaren. Räkna med en knapp timme styck för de första två akterna och ungefär tre timmar för den sista.

Akt 1

Rollpersonerna och de Condorcet är på väg till den lilla byn Ribemont på den franska västkusten. Den ingår i ett stycke land som de Condorcet nyligen köpt upp och tanken är att han ska inspektera området och samtidigt ge sin fru tillfalle att glömma bort deras sons död i en ridolycka. Sällskapet färdas som de anstår fint folk, även om det är tänkt att de ska färdas lätt så medföljer ändå flera tjänare, vagnar, hundar och hästar. Det är meningen att spelarna ska få en chans att lära känna varandras rollpersoner och äventyrets antagonist de Condorcet under resan.

Akt II

Sällskapet anländer till den lilla byn och finner att den är tråkig och full av ointressanta fiskare. De inkvarteras i ett gammalt kloster och får tid på sig att utforska omgivningarna som inte innehåller något särskilt intressant. Efter några dagar avlider de Condorcet plötsligt, samtidigt så drabbas byn och närområdet av stormar och kraftigt regn. Liket placeras i bykyrkan i väntan på att vädret skall tillåta avfärd. Den lilla flod som omger byn svämmar över och isolerar Ribemont ifrån omvärlden. Helt oväntat knackar de Condorcet åter på dörren till klostret till synes helt oskadd (lite beroende på dödsorsak) men rollpersonerna upptäcker snart att allt inte står rätt till. På något sätt har de Condorcet återvänt ifrån de döda och han besitter nu både oförutsägbara och mäktiga krafter.

Akt III

Det står klart att de Condorcet är någon slags levande död och alla konventionella försök att ta livet av honom misslyckas. Men han verkar ha degenererat till något mer primitivt och farligt och tar ut sina aggressioner och sitt bristfälliga tålmod på omgivningen. Men de som han dödar återuppstår liksom honom vare sig de är djur eller människor. Ribemont börjar verkligen likna en spökstad, förmultnade lik krafsar i sina kistor på kyrkogården och vädret tycks aldrig bli bättre. Till råga på allt så märker rollpersonerna hur de själva blir allt kallare och hur deras hjärtslag blir allt svagare. Något måste göras åt den vandöde de Condorcet, men vad?

Att spela "Återkomsten"

Götterdämning är ett spel som fokuserar på skräck, mysterier och utforskande av det övernaturliga. Tanken är att detta scenario ska innehålla alla dessa komponenter och ge underlag för både spänning och kusligheter. Men så fort vi inkluderar en spelgrupp i vår lilla ekvation så blir allting mycket mer svåröversäglbart. Vem vet vad de har för förväntningar på scenariot och hur de tolkar sina rollpersoner? Samtidigt så är "Återkomsten" skriven för att spelas och bereda nöje för så många personer som möjligt. Ett svårt dilemma för vilken spelare som helst. Hur mycket ska spelaren anpassa sig och scenariot efter spelarna? Eftersom detta är ett konventsscenario med förkonstruerad handling och karaktärer så är det redan ifrån början mer styrt än de flesta äventyr.

Det är inte helt lätt att uppnå en genuint kuslig och skrämmande stämning och även om man lyckas så kan det ändå finnas problem när det gäller att behålla den. Skräck och rädsla är intima och privata känslor och kanske inte något som man alltid vill släppa fram i okänt sällskap eller i en konventsmiljö. Allt detta pekar på att spelaren får dra ett tungt lass när det gäller att jämka spelgruppens krav med scenariots upplägg. Som scenariots skapare så är min ambition att roa och underhålla spelarna även om det innebär att man gör avsteg ifrån den stämning och det upplägg som jag själv lagt fram. Spelaren ska arbeta med och inte mot spelarna och om de vill ha något annat än kuslig skräckstämning så tycker jag att de ska få det. Det finns inget rätt eller fel sätt att spela det här scenariot. Min förhoppning är att alla potentiella spelare har dessa tankar i bakhuvudet när de läser och spelar "Återkomsten".

Tanken är att det ska finnas flera alternativa tillvägagångssätt för att "klara" scenariot och flera potentiella lösningar på de problem som presenteras. Spelarna ska inte vara tvingade att hitta exakt rätt nyckel som läser upp hela scenariot utan det ska finnas utrymme för deras egen fantasi. Om den skulle tryta så kommer det ändå att finnas förslag och riktlinjer att utgå ifrån.

AKT I

Nedan kommer jag att presentera en mer ingående bakgrund till scenariot, beskriva färderna till Ribemont och mer i detalj diskutera hur man kan låta rollpersonerna lära känna varandra och de Condorcet.

Äventyret utspelar sig i Frankrike någon gång under 1700-talet, exakt när och exakt var är av mindre relevans eftersom de flesta

händelser och intriger kommer att vara knutna till persongalleriet snarare än en viss tid eller plats (egentligen behöver det inte ens utspela sig i Frankrike men det är lämpligast med tanke på att samtliga inblandade har franskklingande namn). Skulle spelarna av någon anledning kräva detaljer av denna typ så står det spelaren fritt att hitta på vad han eller hon önskar.

Rollpersonerna är alla knutna till Comte de Condorcet på olika sätt, antingen genom lojalitets- eller släktband. Med ett undantag (Doktor Chantilly) så förenas de i sitt hat mot honom och hans handlingar. Comte är en fransk motsvarighet till "Greve" och de Condorcet är i egenskap av högättad adelsman en förmögen och inflytelserik person. Han äger omfattande jordegendomar och omger sig med lyx och prål. I normala fall så residerar han med sin familj på släktens slott men när scenariot tar sin början så har han och rollpersonerna lämnat slottet bakom sig. Så vitt de vet är det endast tillfälligt och för att undslippa de hemska händelser som har utspelat sig där.

Henris död

Det kärlekslösa äktenskapet mellan Adèle och de Condorcet gav förutom två missfall upphov till sonen Henri som blev moderns ögonsten och en solstråle som lyste upp tillvaron för alla på slottet. Comte de Condorcet själv tillbringade stora delar av tiden på resande fot, på sina ägor eller i Paris och överlämnade därför Henri till största delen i moderns händer. Under hela sin tidiga barndom så var sonen det enda meningsfulla i Adèles liv och en ständig källa till stolthet, glädje och styrka. När Henri fyllde tio år och det stod klart att det antagligen inte skulle bli några fler barn så bestämde sig fadern för att det var hög tid att göra honom till man och började intressera sig för hans uppfostran mycket mer än tidigare. Han fann att sonen i hans ögon var vek, feminin och bortklemad och tog honom ifrån modern. Nu skulle han härdas till en riktig karl vilket innebar hård träning, att sova på kalla golv och att ständigt hetsas av den okänslige de Condorcet. Henri väcktes tidigt på morgonen och hans schema inkluderade fäktövningar, ridträning, krigsövningar och alla tänkbara typer av fysiska provningar. Comte de Condorcet tyckte att han var lite väl plufsig och såg till att hans matransoner skars ner. Inom loppet av ett år så hade den lille pojken blivit ordentligt sjuk och efter att ha fallit av en häst så avled han endast elva år gammal. Att det i själva verket var Achille som avslutade Henris liv med en kudde är en väl förborgad hemlighet.

Henris död drabbade särskilt Adèle väldigt hårt, men det fanns nästan ingen i hushållet som inte höll de Condorcet skyldig för vad som inträffade. Det var droppen som fick bägaren att rinna över och nu sattes flera planer på att ta hans liv i verket. Helt ovetande om detta så hade Comte de Condorcet sina egna planer för sin familj. Han hade mycket förmånligt kommit över ett stort stycke land vid kusten i nordvästra Frankrike och hade för avsikt att organisera en resa dit. Tanken var att resan skulle lugna ner hans hustru och göra hela familjen gott och samtidigt ge honom lite tid att fundera över hur han skulle få en ny son och arvinge. Dessutom hade han som en baktanke att överlåta marken till den yngre brodern i ett försök att bli av med honom och hans tjat. Den officiella anledningen till resan var i alla fall att den stärkande lantluften skulle lugna hans hysteriska och överkänsliga hustru. Äventyret börjar på vägen till Ribemont som är centralorten i det fattiga landsområde som de Condorcet har köpt.

Färden till Ribemont

Det är meningen att sällskapet ska resa snabbt och lätt, men det betyder olika saker för en Greve och vanlig person. I det här fallet betyder det att Adéle färdas tillsammans med sina personliga tjänare och doktor Chantilly i en ståtlig vagn med Guy på kuskbocken. Comte de Condorcet, hans bror och Achille rider. Dessutom medföljer ytterligare en vagn med kläder, packning, jaktutrustning, ett flertal jakthundar och ännu fler tjänare. Tjänstefolket spelar, med undantag för Guy, ingen särskilt viktig roll i scenariot utan är bara till för att understryka de Condorcets höga sociala ställning. De är därför inte namngivna eller försedda med grundegenskaper eller färdigheter.

Det är meningen att spelarna ska lära känna sina och kamraternas rollpersoner under färden samt få klart för sig vilken knöl de Condorcet är. Låt inte de Condorcet ta för mycket plats om det är så att rollpersonerna kommer igång själva men om de inte gör det så kan han användas som ett sätt att gå alla på nerverna.

Färden går mestadels genom relativt sparsmakad landsbygd där bönderna arbetar på fälten och stannar upp för att betrakta sällskapet när det far förbi. Följande händelser är exempel på vad som skulle kunna hända på färden till Ribemont. Spelledaren får själv anpassa dem efter behov och spelgrupp.

Vagnen kör fast

”Ta i ordentligt din slöflock! Jag ser nog hur du försöker maska. Ett par rapp med piskan ska nog få fart på dig!”

Henri Arnaud Nicolas Cabanis Comte de Condorcet

Den hästdragna vagn som Adéle med flera färdas i kör fast i ett lerigt vägparti och de Condorcet beordrar samtliga medlemmar av sällskapet, förutom hustrun, att hjälpa till med att få loss den. Medan de halkar runt i lervällingen så sitter han kvar på sin häst och rider runt och instruerar dem. När det visar sig att det inte räcker med rollpersonerna och Comte de Condorcets tjänstefolk så rider han ut på åkrarna och börjar beordra bönderna att hjälpa till, något de gör ytterst motvilligt.

Jakthundar på rymmen

”Ni skulle sett som den lilla lortiga varelsen satte fart. De arbetar inte särskilt fort men med rätt motivation så går det minsann undan.”

Henri Arnaud Nicolas Cabanis Comte de Condorcet

Sällskapet stannar till vid ett värdshus för att vattna hästarna och ta en liten paus. Comte de Condorcet beordrar en av sina tjänare, en ung pojke, att rasta de uttråkade jakthundarna som har åkt i sina burar hela dagen. Men när pojken öppnar deras burar så kastar sig fler av dem ut och faller honom till marken för att sedan springa ut på åkrarna glatt skällande. Comte de Condorcet rider fram till den liggande pojken och börjar slå honom med sin ridpiska samtidigt som han skäller ut honom. Detta kommer att fortgå till dess att någon stoppar honom eller tjänaren krupit ihop i en snyftande och blödande hög med sönderslitna kläder. Därefter beordrar de Condorcet brodern och Guy att sitta upp och rider iväg efter jakthundarna.

Under tiden har jakthundarna roat sig med att springa efter en hare som de har skrämt upp på en åker. När rollpersonerna återfin-

ner dem så har de istället fått syn på en liten lortig flicka som störtögt betraktar dem med en full vattenspann i ena handen. Hundarna ger skall och börjar cirkla runt henne, flickan blir skräckslagen, kastar spannen och börjar springa över åkrarna. Hela flocken följer efter den skrikande flickan. Hon halkar till när hon ska passera över ett dike och en av hundarna nafsar henne i benet. Panikslagen kommer hon på fötter igen och rusar mot en liten stuga i närheten med hundarna hack i häl. Hon lyckas med nöd och näppe slita upp dörren och kasta sig in. Comte de Condorcet verkar ganska road av episoden och rider i maklig takt mot stugan. Väl framme knackar han på utan att stiga av hästen och ger flickan och hennes föräldrar en rejäl utskällning för att de har skadat hans egendom. Varken flickan eller hennes fattiga föräldrar vågar göra annat än be om ursäkt men deras blickar är mörka och fulla av skräck och hat. Comte de Condorcet återvänder med hundarna lydigt i släptåg och berättar om vad som hänt för övriga rollpersoner som om det vore ett roligt skämt.

AKT II

Rollpersonerna anländer till Ribemont, blir inkvarterade i ett gammalt kloster, ett väldigt oväder bryter ut och de Condorcet avlider slutligen. Ovädret skär av byn ifrån omvärlden och akten avslutas med att de Condorcet mirakulöst (?) återvänder ifrån andra sidan graven.

Ribemont är ett fattigt litet fiskarsamhälle, bebyggelsen består av låga små stenhus med torvtak. Överallt är nät upphängda på tork och byn stinker av fisk och tång. Kala hedar endast be vuxna med enstaka vindpinade enar breder ut sig på tre sidor av byn. Kusten är brant och klippig, en liten trappa uthuggen ur bergssidan leder ner till en våt strandremsa där en handfull små båtar ligger uppdragna. Byn verkar befolkas av en massa rynkiga fiskargummor och gubbar samt en handfull undernärda barn. Alla betraktar inkräktarna med öppen misstänksamhet. Samtal tystnar och ungarna springer och gömmer sig när rollpersonerna närmar sig. Luften är fuktig och salt och en dyster vind viner ständigt mellan husen.

På en utskjutande udde omgiven av vassa klippor alldeles i närheten av Ribemont ligger ruinerna efter vad som en gång varit ett imponerande kloster. Den enda byggnad som återstår är ett dystert tvåvåningshus i sten som antagligen varit någon form av bostad för klostrets tidigare invånare. Innerväggarna är kala och den enda inredning som finns är ett grovt träbord omgivet av ett dussin omaka stolar. Det är fruktansvärt kallt inomhus och de tjocka stenväggarna tycks suga åt sig all värme ifrån den som vågar sig in. Husets älderstigna skiffertak läcker och små vattenpölar har bildats lite varstans.

Tjänstefolket sätter omedelbart igång med att göra huset någorlunda bebodigt, de Condorcet räcker över en tjock nyckelknipa och de börjar gå igenom rum efter rum. En del möbler lyfts av ifrån vagnarna, andra hittas undanlagda i ett låst förråd. Med hjälp av flera brasor och tjocka mattor så börjar huset sakta värmas upp.

Rollpersonerna kan få några dagar på sig att utforska Ribemont med omnejd om spelledaren tycker att det behövs men det är en dyster och isolerad avkrok som varken rymmer mycket att glädjas åt eller intressera sig för. Comte de Condorcet försöker sälja in trakten som värd sin vikt i guld och en sällsynt värdefull gåva som alla skulle vara tacksamma för, inför sin bror Jean. Föga framgångsrikt antagligen.

Comte de Condorcets död

Comte de Condorcets död ska vara så dramatiskt och spännande som möjligt. Exakt hur den går till beror väldigt mycket på spelarnas handlingar. Två karaktärer (hustrun Adèle och brodern Jean) håller aktivt på och förgiftar de Condorcet så han kommer att avlida av detta om inget annat inträffar. Samtidigt så har de flesta av rollpersonerna motiv till att mörda honom och det finns en viss chans att de tappar tålamodet eller att de två giftmördarna inte tror att giftet verkar ordentligt. De finns alltså utrymme för andra sorters dödsscener också. Låt oss lista en handfull alternativ som inspiration för spelledaren:

Exploderande skjutvapen

Under en jakt på hedarna runt Ribemont så får hundarna korn på en hare, när de Condorcet ska skjuta den så formligen exploderar hans gevär och orsakar svåra skador på hans ansikte. Blod och hjärnsubstans sprids över heden och döden inträder nästan omedelbart. Det konstateras i efterhand att det är en olycka som beror på att vapnet inte laddats ordentligt. Detta är ett sätt som Guy skulle kunna mörda sin herre på, men även Jean skulle rent teoretiskt ha de nödvändiga kunskaperna om han inte trodde att giftet skulle döda tillräckligt snabbt.

Fall ner mot vassa klippor

Under en kvällspromenad längs den klippiga strandlinjen så faller de Condorcet handlost över klippkanten och ner mot en fasansfull död. Hans kropp faller ifrån den ena klippphyllan till den andra tills vartenda ben måste vara brutet. Slutligen landar han med ansiktet neråt i vattnet. Några fiskare lyckas efter mycket möda klättra ner och hämta upp hans sargade kropp. Samtliga rollpersoner skulle kunna knuffa ner honom ifrån klippkanten eftersom det inte kräver vare sig någon större råstyrka eller några särskilda färdigheter. För att göra det hela lite intressant så skulle man dock kunna låta de Condorcet slita åt sig ett stycke tyg ifrån sin mördares kläder innan han faller mot en säker död.

Kvävning.

När hushållet vaknar till liv så finner det att de Condorcet ligger livlös i sin säng och med glasartad blick stirrar upp i taket. Han har uppenbarligen avlidit under nattens mörka timmar utan att någon har hört något. Att kväva de Condorcet kan göras på många olika sätt, dels genom gammal hederlig strypning eller med någon form av hjälpmedel. Men om inte de Condorcet först drogas eller klubbas ner så krävs det en kraftig karl för att ta död på honom. Dessutom måste man vara rätt kallblodig för att mer eller mindre se sitt offer i vitögat samtidigt som man tar livet av honom.

Ihjälsparkad av sin häst

När de Condorcet skulle ge sig upp på sin dagliga morgonritt så var hans ridhäst väldigt skrädd och när han försökte lugna den så sparkade den honom i huvudet och sprang iväg. Han avled omedelbart och tjänarna upptäckte honom senare liggande i stallet med hjärnan halvt utrunnen på stallgolvet. Att skrämman upp eller skada hästen så att den har ihjäl de Condorcet kräver kunskaper om djur som egentligen bara Guy och Jean besitter.

Förgiftad

Under kvällsvarden kommer de Condorcet plötsligt att krampar-

tat gripa sig för bröstet, blod börjar rinna ur munnen och näsan samtidigt som hela kroppen skakar. Han välter ner porslin och mat innan han slutligen kollapsar över matbordet. Giftet har äntligen nått hjärtat och de Condorcet är stendöd. Om ingen av rollpersonerna tappar tålamodet eller kommer på något annat sätt att ta honom av daga så är det så här som han dör efter att i flera veckor ha blivit förgiftad av sin hustru och bror.

Undersöka Condorcets död

Det här är bara ett axplock av möjliga dödsätt, poängen är i alla fall att de Condorcet slutligen ska dö på ett sätt som inte går att betvivla och att någon eller några rollpersoner ska vara skyldiga. Alla utom läkaren har motiv till att önska honom död men det är inte säkert att spelarna för den sakens skull vågar agera aktivt för att detta ska ske, särskilt inte om de är rädda för att åka fast. Därför finns alltid möjligheten att låta de Condorcet avlida på grund av förgiftningen om inget annat inträffar. Nästan oavsett hur de Condorcet avlider så kommer det antagligen att kunna tolkas som en olycka, vad sedan rollpersonerna väljer att tro är en annan sak men ingen kommer egentligen att sakna offret. Det gör förstås inget om spelarna anar att någon annan ligger bakom det plötsliga dödsfallet.

Brottsundersökning

Ribemonts invånare är enkla fiskare och att få besök av storfrämmande som Comte de Condorcet är inget de önskar och hans vistelse i trakterna fyller dem med obehag. Men än värre är hans död. Naturligtvis är byborna helt oskyldiga men vem tror på vanligt, enkelt folk i sådana här frågor egentligen? Finns det sedan tydliga tecken på att det är själva verket är ett mord så blir de ännu mer uppskrämda. Under alla omständigheter så kommer de att vilja att rollpersonerna, och i synnerhet doktorn som de ser som någon slags mystisk undergörare, lugnar dem och gör något enklare försök att utreda det hela. En delegation av fiskare kommer att besöka klostret strax efter de Condorcets död och under stor vända försöka övertala rollpersonerna att hitta bevis som pekar på att det var en helt naturlig olycka som de inte kan lastas för. Tanken på en utredning bör väcka en viss nervositet hos rollpersonerna som alla har något att dölja.

De kommer inte att hinna genomföra någon noggrannare undersökning innan regnet anländer och utplånar alla spår, men det skadar inte att de hittar några tecken på att allt inte har gått rätt till. Till exempel mystiska stövelavtryck vid platsen där han förolyckades. Doktorn kan även påbörja en undersökning av kroppen, i synnerhet som detta kan göras inomhus. Kroppen kommer att forslas till bykyrkan där taket läcker och när stormen drabbar Ribemont med full kraft så kommer vattnet att forsa in. Dock borde doktorn i alla fall kunna finna spår av gift i form av grönaktigt puder på de Condorcets fötter eller munnen. Dessutom kan han konstatera att de Condorcet verkligen är helt stendöd. Hur mycket han lyckas gräva fram är upp till spelledaren och tärningen men det handlar mer om indicier som pekar på orent spel än klara bevis för att någon enskild rollperson är skyldig.

Ovädret nalkas

Strax efter att de Condorcet avlidit och hans kropp återfunnits så börjar mörka, mörka moln täcka hela himlen. Kroppen forslas till den lilla bykyrkan på en av fiskarnas kärror, därefter börjar de första feta dropparna falla. Snart så öser regnet ner med full kraft och det går inte längre att vistas utomhus. Sikten är noll, marken är hal och lerig och man blir genomvåt på ett ögonblick. Taket på den gamla

klosterbyggnaden läcker kraftigt och tjänarna får springa med grytor och kärl som snabbt fylls med regnvatten. Under tiden så börjar den lilla floden som omger byn sakta att svälla. Glädjen över att den otrevlige de Condorcet äntligen är borta håller dock rollpersonerna varma inne i det fuktiga stenhuset.

Plötsligt hörs det tydligt hur någon knackar på ytterdörren, det han säger dränks av det obarmhärtiga regnet men det går inte att ta miste på att rösten tillhör de Condorcet. Samtliga tjänare står förstummade och stirrar mot dörren med famnarna fulla av regnfyllda grytor. Förtröllningen bryts av knackningarna tilltar i styrka och dörren börjar knacka och gångjärnen gnissla. Dörren öppnas och in kliver en fuktig och ilsken de Condorcet. Hur han ser ut beror på hur han avled, de sår som orsakade hans död är fortfarande kvar även om de inte verkar plåga honom nämnvärt. Han börjar omedelbart skälla ut tjänstefolket för att de inte genast öppnade och marscherar prompt iväg mot sitt rum för att byta till torra kläder.

AKT III

Den tredje akten är äventyrets huvudnummer och final, nu konfronteras rollpersonerna med den vandöde de Condorcet som inte blivit mildare till sinnes av att avlida och dessutom har med sig märkliga krafter ifrån dödsriket som han använder vårdslöst och omedvetet. Denna del är ännu friare upplagd än de övriga och aktens utformning och upplösning beror till största delen på spelledaren och spelarnas handlingar. Här kan spelledaren också välja fokus, ska det handla om horder av zombies som stappas fram eller ska det vara mer småskaligt otäck? Äventyrets logiska slutpunkt är de Condorcets permanenta död men även denna, och orsaken till hans krafter, är öppen för flera synpunkter.

I korthet så kommer de Condorcet att försöka fortsätta sitt liv i samma bana som tidigare, även om detta så klart kompliceras av det faktum att han är en mäktig vandöd. Han uppvisar inga tecken på att förstå att han blivit mördad av någon av rollpersonerna. Dessutom kommer han att, mer eller mindre genomtänkt, pröva sina nyvunna krafter på sin omgivning. Jag kommer nu att beskriva ett antal scener som introducerar den nya de Condorcet och hans märkliga krafter. Tanken är att de sakta ska eskalera och leda till allt onaturligare och bisarrare situationer tills rollpersonerna slutligen får nog. Givetvis så är det fullt möjligt att hoppa över eller modifiera valda bitar för att anpassa äventyret till den egna spelgruppen.

Det dåliga vädret håller i sig under hela äventyret, även om det inte längre är åska och skyfall så regnar det konstant. Allting är fuktigt och marken är hal och lerig även sikten är riktigt dålig. Den lilla å som omger byn på landsidan har svällt ordentligt ända fram till den första husraden. Ifrån att ha varit en harmlös liten vattenorm så har den nu förvandlats till ett oförutsägbart monster. Ribemont har alltså blivit avskuret ifrån omvärlden. Comte de Condorcet verkar i alla fall inte låta sig hindras av vädret i någon nämnvärd utsträckning.

Läkarundersökningen

Dagen efter att de Condorcet återvänt till huset så kallar han till sig Doktor Chantilly eftersom han känner sig lite krasslig och vill ha en fullständig läkarundersökning. Doktorn kan då snabbt konstatera att de skador som orsakade de Condorcets död första gånger fortfarande finns kvar men inte tycks bekymra honom. Han är stark som en häst, men hans puls är mycket svag och långsam och huden

är blek och iskall. Comte de Condorcet förefaller vara ett medicinskt mirakel. Han verkar själv ignorera alla sina verkligt allvarliga skador och klagar istället på sin hosta. Under läkarundersökningen så hostar han upp lite jord och en tusenfoting.

Kylan

Comte de Condorcet klagar på att han fryser och vill att Adèle ska lägga sig intill honom i hans säng och värma honom med sin kropp. Han har redan klätt på sig fler lager och ligger under ett stort antal filter och täcken. Ändå påstår han sig frysa. Om Adèle lägger sig intill honom så kommer hon att känna en fuktig kyla som tycks sprida sig ifrån hennes make och beröva även henne all värme. Comte de Condorcet kommer att bli alltmer uppretad och klaga på att Adèle och tjänarna snålar med veden och att det är hon som kyler ner honom. Han kommer att kasta filtarna åt sidan och traska ner i storstugan där han bygger upp en ofantlig brasa vars lågor börjar slicka innertak och takbjälkar på ett farligt sätt. Trots att han sitter så pass nära elden att han borde bränna sig ordentligt så tycks han inte bli varmare utan fortsätter att lägga mer bränsle på elden. Om inte rollpersonerna övertalar honom att sluta så finns det risk för att han sätter eld på hela byggnaden till sist.

Den bångstyriga hästen

Djur verkar undvika de Condorcet sedan han återvänt, detta gäller både bybornas hundar och katter och de Condorcets egna jakthundar. Han bestämmer sig dock för att ge sig ut på en ridtur trots det dåliga vädret. Men hans högt älskade ridhäst skyggar undan ifrån honom och verkar vilja undvika hans beröring till varje pris. Ganska snart så tröttnar de Condorcet på detta och ger hästen ett rejält knytnävsslag i huvudet, det går tydligt att både se och höra hur nacken knäcks och hästen faller omkull. Men det dröjer inte länge förrän den åter reser på sig med huvudet i en onaturlig vinkel. Comte de Condorcet kan sitta upp utan några som helst problem och han rider iväg ut i regnet visslandes. Hästen är numera vandöd den också och kommer inte längre att ha några som helst behov av vare sig vatten eller föda. Det är fullt möjligt att spela upp en liknande scen som involverar en eller flera av de Condorcets jakthundar. Så småningom så kommer samtliga av hans djur att vara döda men lojala följeslagare, antingen de sakta tynar bort och återuppstår eller han handgripligen slår ihjäl dem och de återuppstår.

Vid matbordet

Den första måltiden efter de Condorcets återkomst så kommer han att sitta och tugga missnöjt. Han kommer att sleva upp en rejäl portion av allting som finns på bordet och högljutt deklarerar hur hungrig han är. Ju mer han äter och dricker desto ilsknare blir han. Till sist så kommer han att kalla till sig kokerskan och ge henne en rejäl utskällning. Han är fruktansvärt arg över att maten är så smaklös, näringsfattig och tråkig när han är så hungrig. Kokerskan förstår ingenting och försäkrar om att hon har kryddat ordentligt och endast använt de bästa råvaror. Rollpersonerna kan själva intyga detta och har inga problem vare sig med att känna smak eller bli mätta. Till sist ger de Condorcet kokerskan en örfil som är så kraftig att hon slungas mot väggen och blir liggande med frånvarande blick och ett stort blödande sår i hjässan. Comte de Condorcet själv vandrar lugnt iväg och sätter sig medan en förfärad tystnad sprider sig bland tjänare och rollpersoner. Precis när några andra tjänare rusar fram för att hjälpa henne så reser sig kokerskan upp, fort-

farande med frånvarande blick, och staplar ut i köket där hon blir stående och stirrar rätt ut i luften. Hon är numera också vandöd.

Rollpersonerna smittas

Under tiden strax efter de Condorcets återkomst så börjar tjänstefolket bli sjuka. De blir allt blekare, svagare och mer frånvarande. Vissa av dem klarar inte ens av att komma upp ur sängen på morgonen. Om doktorn undersöker dem så finner han att både deras puls och andning är extremt svag och långsam men att inget egentligen felas dem. Samma symptom börjar även uppträda hos rollpersonerna, men långsammare. De kan känna hur deras puls och andning blir svagare och deras hy allt blekare. En dag när de vaknar upp så är tjänstefolket plötsligt på fötterna igen men de hasar runt på samma frånvarande sätt som kokerskan och tycks egentligen bara kunna kommunicera ordentligt med de Condorcet själv.

Det är förstås inte meningen att rollpersonerna ska förvandlas till viljelösa zombies men faktum är att även de så sakteliga håller på att dö. Tanken är att denna utveckling ska skrämma rollpersonerna och stressa spelarna till handling. Uppenbarligen är det skadligt bara att vistas i närheten av de Condorcet.

En radikalare variant är att någon av rollpersonerna helt sonika blir ihjälslagen av Comte de Condorcet för någon inbillad eller verklig konflikt för att strax därefter åter vakna till liv. Eftersom rollpersonerna inte kommer att dö i någon egentlig mening så kan det vara ett bra sätt att demonstrera Comte de Condorcets nya krafter på. Vad som händer med eventuella vandöda rollpersoner när de Condorcet själv dör är upp till varje spelledare och spelgrupp att bestämma.

En aura av onaturligt liv

Den vandöde de Condorcet kommer att sprida sin speciella sort liv omkring på ett märkbart och föga trevligt sätt. Alla de småkryp och möss som finns inne i klostret och byn kommer först att dö och sedan återuppstå som kusliga karikatyrer. De kommer att följa sin herre som en motbjudande månghövdad svans utan någon hänsyn till om de blir trampade på, klämda eller hamnar för nära elden. Trots eventuella skador kommer de att fortsätta följa honom tills de blir helt utplånade.

Men även växter, träd och träföremål kommer att vakna till nytt liv efter att först ha dött. Ur knaggar och kvisthåll i dörrar, takbjälkar och möbler så kommer likbleka skott som mest påminner om skelettfingrar att springa fram. Det gulaktiga och fuktiga gräset kommer att bölja i osynliga vindar och sträcka sig efter de Condorcet eller rollpersonerna när de passerar. Träden kommer att tappa alla sina löv och bli överväxta med orangea lavar. Deras kala grenar kommer att gnidas mot varandra och deras rötter ryckas upp när de försöker komma närmare sin vandöde härskare.

Sjukdomen sprider sig

Den vandöde de Condorcet möts med extremt stor misstänksamhet av Ribemonts invånare. Rollpersonerna kan se hur de läser in sig i sina hus och stirrar ut genom de små fönstergluggarna mot den regnfuktiga byn. Ganska snart så börjar de också uppvisa snarlika symptom, de börjar hosta och bli påtagligt bleka och glämiga. De ser trötta och frånvarande ut. Fler och fler stannar kvar hela dagarna inne i sina hus. En morgon så är nästan alla fiskebåtar borta tillsammans med ett antal skräckslagna fiskarfamiljer. Strax därefter börjar de vandöda fiskarna hasa sig ut ur sina små hus och upp

mot klostret där de står tysta i en klunga i stilla vördnad. Comte de Condorcet går ut och möter dem, inga ord växlas men han fiskarna rör vid honom som om han vore en helig relik. När han återvänder till klostret så säger han att de hade ett långt och givande samtal men han vägrar gå in på några detaljer.

Jakt på heden

Comte de Condorcet bestämmer att han och rollpersonerna ska ge sig ut på strandhedarna för att jaga. Han rider först på sin döda och förvridna häst med sina lika döda jakthundar i släptåg. Medan de Condorcet konverserar med rollpersonerna jagar hans jakthundar ljudlöst upp ett par vettskrämda kaniner som han skjuter lite i förbigående. De mosade kaninerna reser sig sakta upp igen på ostadiga tassar och står och iakttar de Condorcet i sällskap av jakthundarna. Efter en stund lägger han märke till dem igen och skjuter dem ännu en gång varpå de åter reser sig. Så fortsätter jakten till dess att gruppen har fått sällskap av ett halvdussin vandöda och massakrerade kaniner, en räv, en grävling och några fiskmäsar. Då tycker de Condorcet att det har jagats nog för en dag. Han ger rollpersonerna order om att ta ur bytesdjuren och tillaga dem till kvällsmat och blir arg om de inte lyder denna enkla order. Djuren kommer att spegla hans humör och hotfullt hasa närmare om han blir upprörd. De kommer också att stirra med sina glasögon på rollpersonerna även när de blir fladda, urtagna och stoppade i grytan.

Att tala med de döda

Det ständiga regnandet har luckrat upp jorden så till den milda grad att kyrkogården har förvandlats till ett kaos. Gravstenar har fallit omkull och gamla murkna kistor har kommit i dagen, här och var står vatten i stora pölar. Rollpersonerna ser de Condorcet stå mitt på kyrkogården och nicka för sig själv med händerna på ryggen och blicken riktad mot marken. Under jorden kan man höra kرافsande och rassel som om de döda försökte komma upp ur sina gravar. Om någon frågar de Condorcet vad han sysslar med så tystnar ljuden och han säger att han är mitt i ett intressant samtal och ber rollpersonerna lämna honom i fred.

En liten pojke

En dag kommer de Condorcet till klostret med ett litet bylte i famnen när han vecklar ut dem inför rollpersonerna så är det Henri. Kroppen är välbevarad om än väldigt blek. Comte de Condorcet uppspelt över att hela familjen nu är återförenad. Comte de Condorcet blir mycket förvånad och förorättad om inte rollpersonerna välkomnar pojken in i familjen. Han låter inreda ett kusligt rum i klostrets fuktiga källare åt pojken och ger honom egna husdjur i form av vandöda, halvt förruttnade kattungar och hundvalpar.

Henri är sig lik, om än tystare och mer tillbakadragen än tidigare. Han vill helst sitta in Adéles knä och verkar överhuvudtaget uppskatta mänsklig beröring i form av kramar, pussar och att handhållning. Pojkens blotta närvaro får nackhåret att resa sig på rollpersonerna och han tycks suga värmen ur dem när han rör vid deras kroppar. Henri rör sig närmast ljudlöst och har en kuslig förmåga att smyga sig på rollpersonerna och överraskande sticka in sin hand i deras och titta på dem med stora blå ögon. Då och då börjar han fnittra omotiverat och viska om att han känner rollpersonernas hemligheter. Han är sjukligt fascinerad av döden och kan ägna timmar åt att peta i de halvruttna keldjur som hans far förser honom

med. En annan favoritlek är att han själv leker död och ligger med en kudde tryckt över ansiktet. Detta är en lek som han gärna vill leka med Achille.

På många sätt är Henri dock fortfarande en liten pojke och ger inget särskilt hotfullt intryck. Comte de Condorcet kan rollpersonerna försöka ta livet av utan några samvetsqual eller moraliska dilemman, men värre är det med Henri. Spela gärna ut kontrasten mellan den tyste, ömhetstörstande lille pojken och den självupptagne, krävande fadern.

Kyrkogården lever

Sedan länge döda kroppar börjar gräva sig upp ur kyrkogården för att sedan bege sig till klostret och de Condorcet. Även döda djur återuppstår, alltifrån en drunknad uppsvälld ko som hasar sig upp ur vattnet till de döda fiskar och fågelkroppar som hänger i klostrets skafferi. Havet spyr upp stim av bleka fiskar som kippande efter luft hoppar upp mot klostret. Fåglar faller ner ur skyn för att klumpigt hoppa runt till fots med brutna vingar och tomma blickar. Comte de Condorcet samlar alla i byns lilla kyrka, de som inte kan gå hasar, ålar eller drar sig fram dit under tystnad. Väl på plats så verkar de Condorcet hålla någon form av ordlös predikan.

Den stora balen

Comte de Condorcet vill ordna en storslagen fest för hela byn för att fira sin sons födelsedag. Samtliga vandöda djur och invånare är inbjudna till klostret. Maten som bjuds är lika vandöd som gästerna, som för övrigt mest står i en tyst hop och stinker. Comte de Condorcet lyckas skrapa ihop en skara vandöda musiker som mekaniskt spelar samma stycke på sönderfallande instrument. Han börjar dansa med gästerna och uppmanar rollpersonerna att göra detsamma.

Att döda en vandöd

Det är rimligt att anta att rollpersonerna rätt snart kommer att överväga olika kreativa sätt att ta livet av de Condorcet än en gång, förhoppningsvis för gott. En naturlig slutpunkt för hela äventyret är de Condorcets död. Men hur ska man då gå till väga för att ta livet av en till synes oförstörbar varelse? Det vill jag gärna att spelledarna uppmuntrar spelarna att fundera över. Sanningen är den att det inte finns något fördefinierat sätt att garanterat ha ihjäl de Condorcet. Däremot så finns det förstås ett antal mer eller mindre troliga alternativ:

Eld

Att sätta eld på de Condorcet är kanske det mest självklara sättet att ha ihjäl honom permanent. Problemet är att placera honom i elden och att överhuvudtaget få fyr på något brännbart i den fuktiga miljön.

Stympning

Kanske utgår de Condorcets krafter ifrån hans hjärta eller huvud? I så fall så skulle han avlida för gott om han fick huvudet avhugget eller hjärtat utslitet. Återigen är det själva genomförandet som är problemet. Särskilt om man garanterat vill lyckas, ett fall ner för klipporna är ingen garanti för att just önskad kroppsdel slits av.

Magi

Är det manne någon form av magisk eller religiös reningsritual som är lösningen på problemet? Eftersom magiskt och teologiskt kunliga personer saknas i sällskapet så saknas också de rätta kunskaperna och färdigheterna för att det här ska vara en enkel lösning. Men kanske finns det hjälp att hämta i klosterruinen? I något gömt gammalt kapell eller bibliotek?

Zombieslakt

Lever Comte de Condorcet i någon slags onaturlig symbios med de övriga vandöda? I så fall är det möjligt att försvaga honom genom att ta död på hans anhängare och följeslagare.

Heliga ritualer

Comte de Condorcets vandöda tillstånd är en hädelse mot allt sant och heligt. Blott vigvatten eller religiösa ritualer kan stoppa hans framfart.

Det är hursomhelst viktigt att det inte blir långtråkigt och meningslöst för spelarna att försöka. Comte de Condorcet ska inte vara ett oförstörbart monster som plöjer igenom rollpersonerna helt opåverkad av deras försök att stoppa honom. Att för gott göra sig av med någon av de andra vandöda bör vara bra mycket enklare om rollpersonerna upplever att det är nödvändigt. Här kan det mycket väl räcka med övervåld eller att orsaka någon riktigt allvarlig skada. Givetvis kan de vandödas tålighet varieras beroende på hur spelarna avser att spela äventyret. Vill de ägna sig åt zombieslakt så är det rimligt att de tål mindre än om fokus ligger på krypande skräck.

En annan intressant fråga är vad som ligger bakom de Condorcets vandödhet. Inte heller här finns det någon given lösning utan det är upp till spelarnas fantasi och förmåga att skapa spännande historier. Men man kan i alla fall tänka sig några alternativ om man så önskar:

Giftet

Adèle, Guy och Jean har hållit på och förgiftat de Condorcet i flera veckor. Dessutom med gift som de har kommit över ifrån olika suspekta källor. Vem vet vilken effekt kombinationen av dessa olika gifter har fått på de Condorcet?

Platsen

Kanske är det något magiskt och övernaturligt med själva Ribemont eller den klosterruin som sällskapet har gjort till sin hemvist?

Comte de Condorcet själv

Är det de Condorcets envishet som håller honom kvar i livet eller har han manne ägnat sig åt någon form av ockultism som gett honom evigt liv?

Orsakerna till att han har blivit vandöd kan förslagsvis kopplas samman med sättet att döda honom på olika sätt. Kanske kan Doktor Chantilly analysera resterna av giftet, kanske går det att stoppa flödet av övernaturlig kraft ifrån Ribemont, kanske kan man återfinna mörka böcker om svartkonst ibland de Condorcets packning? Ingenting är omöjligt.

Det här kan vara en bra tidpunkt att även diskutera rollpersonernas öde, risken finns nämligen att de på något sätt utsätter sig för de Condorcets vrede, särskilt om de försöker ta livet av honom

och misslyckas, och blir ihjälslagna. Skulle detta inträffa så kan de lämpligen återuppträda i samma form som de Condorcet men utan hans krafter, mer i stil med de zombiefierade tjänarna och byborna fast betydligt mer självständiga.

Krafternas ursprung

Det kan mycket väl vara så att det lösa och fria upplägget ställer till det både för spelare och spelgrupp eftersom det ställer krav både på spelarens improvisationsförmåga och spelarnas initiativkraft. Konventsspelande bjuder som regel på en del överraskningar och då kan det vara skönt att ändå ha något att luta sig tillbaka på. Därför tänker jag presentera en förklaringsmodell och ett sätt att bekämpa Comte de Condorcet lite mer ingående. I det här upplägget så har jag fokuserat på att det är giftet som är ursprunget till den vandöde ädlingen.

Giftet som Jean och Adèle köpte var enskilt ordinära gifter men i förening så har de givit upphov till den varelse som nu terroriserar dem och Ribemont. Doktorn kan analysera gifterna och därmed observera hur de ger upphov till vandöda varelser. Varje gång som Comte de Condorcet vidrör något levande så sprider han i själva verket giftet till deras kroppar. Genom att granska de levande döda mer ingående så kan rollpersonerna observera hur en grönaktig vätska tycks röra sig genom deras vener istället för blodet. Detta är giftet och för att de vandöda permanent ska dö måste det avlägsnas ifrån deras kroppar. Det enklaste sättet att göra detta på är att orsaka dem kraftiga blödningar. Att skjuta dem eller försöka sticka dem med en värja är alltså mindre effektivt. Samtidigt så är de vandöda inte särskilt snabba eller klipska. Det borde alltså vara möjligt att skjuta dem några gånger och sedan fly eller gömma sig medan de förblöder. Comte de Condorcet själv kan dock absorbera mer skada än de övriga. Kanske är det möjligt för doktorn att skapa någon form av brygd som driver ut orenheterna ur blodet. Efter-

som gifterna är oheliga ting så kanske de även kan drivas bort med korset och Bibelns hjälp?

Att lämna byn

Det är inte meningen att rollpersonerna ska lämna Ribemont utan att på något sätt ha löst situationen med de Condorcet. Men det är inte omöjligt att de börjar planera sin flykt därifrån så fort som de har insett hans förändring. Det är klart att man inte på förhand ska utesluta möjligheten att lämna byn med allt sitt elände bakom sig men det kommer att krävas en hel del arbete ifrån rollpersonernas sida för att de ska lyckas. Att fly till havs är väldigt svårt, särskilt då rollpersonerna saknar de nödvändiga färdigheterna som krävs för att hantera en båt. Vägarna är i princip bortspolade vilket kraftigt försvårar alla resor på landbacken. Dessutom har bron över floden förts bort av strömmen som är mycket starkare nu än tidigare.

Slutet

Det är svårt att förutsäga exakt hur spelare kommer att agera, men tanken är att "Återkomsten" slutar antingen med de Condorcets död eller att med rollpersonerna faktiskt lyckas lämna Ribemont. Upplösning nummer ett är att föredra. Regnet upphör så snart de Condorcet har dött en permanent död och samtliga vandöda (inklusive eventuella rollpersoner) faller omedelbart ihop där de står. Så småningom börjar vattnet rinna bort och det blir åter möjligt att lämna byn.

Ett alternativt slut skulle också kunna vara att rollpersonerna misslyckas och själv slutar som vandöda medan det onaturliga ovädret och Comte de Condorcets horder sprider sig över det franska landskapet.

SPELLEDARPERSONER

Bortsett ifrån Comte de Condorcet så innehåller inte "Återkomsten" några särskilt betydelsefulla spelledarpersoner. De fiskare, bönder och tjänstefolk som passerar förbi ska användas för att illustrera de Condorcets rikedom, märkliga krafter eller osympatiska karaktärsdrag.

Fiskare och tjänstefolk

Dessa är alltså oviktiga statister i det större perspektivet. I livet är de underdåniga, reserverade och misstänksamma och som vandöda är de mer eller mindre viljelösa marionetter i händerna på de Condorcet. I vandöd form är de betydligt mer bräckliga än sin herre och är också mycket mer mottagliga för fukt, förruttnelse och skador. Efterhand så kommer de alltså att förfalla ordentligt.

Namnlista

Nedan följer en lista över mans- och kvinnonamn som spelledaren kan använda sig av då de vill namnge någon mindre betydelsefull spelledarperson.

Mansnamn

Alain	Alfred	Alphonse	Benjamin	Benoît	
Bernard					
Claude	Daniel	David	Dominique	Édouard	
Émile					
Étienne	Gaston	Gérard	Gilbert	Gustav	Henri

Kvinnonamn

Alice	Anne	Bernadette	Camille	Charlotte
Danielle				
Élise	Emmanuelle	Florence	Gabrielle	Geneviève
Hélène				
Isabelle	Jacqueline	Joséphine	Juliette	
Louise	Marianne			

Henri Arnaud Nicolas Cabanis

Comte de Condorcet 40 år

"Allting har sin plats här i världen, vissa är ämnade att styra andra är ämnade att lyda. Detta dikterar lagen, förnuftet och självaste tron. Jag är ämnad att styra men tro mig när jag säger att även detta är en börda och ett stort ansvar. Större än vad ni någonsin skulle förstå där nere i er trygga okunskap och smuts."

Utseende

Lång och bredaxlad ständigt klädd i de mest dyrbara och pråliga kläder som skickligt döljer en stadig och växande kulmage. Hela de Condorcets utstrålar självförtroende och pondus, allting är påkostat och genomtänkt ner till minsta detalj, allting är naturligtvis senaste mode. Ansiktet är slätrakat och pryds av en maskulin haka, rejäla ögonbryn och en markerad näsa. Skickligt applicerat smink täcker leverfläckar, rynkor och ärr men förmår inte riktigt dölja vare sig

dubbelhakorna eller påsarna under ögonen. En riktig kraftkarl.

Comte de Condorcets död förändrar hans utseende ordentligt, han kommer permanent att bära de skador som orsakade hans död och alla som i efterhand tillfogas honom utan att de visar täcken på läkning. Eller för den delen verkar hindra honom. Han blir allt blekare och huden antar en gråaktig ton, eftersom han bryr sig mindre om världsliga ting blir också hans kläder allt solkigare och slitnare. Naglar och tänder svartnar och håret börjar falla av. Det ständiga ovädret medför att han alltid är genomfuktig och det dröjer inte länge innan han börjar lukta illa. Kroppen verkar dock inte förruttna i den takt som den borde med tanke på omständigheterna.

Personlighet:

En egoist av värsta sort är en ypperlig sammanfattning av Comte de Condorcet. Allting handlar om honom först och främst. Utan någon egentligen eftertanke eller uppenbar illvilja trampar han på eller skuffar andra åt sidan för att själv komma framåt. Hans ambitioner, känslor, idéer och funderingar är alltid viktigast och blotta tanken på att han någon gång skulle ha fel är honom helt förkastlig. Dessutom är han en vällustig som gärna unnar sig sådant som han aldrig skulle låta andra ta del av. Vin, kvinnor och spel är en del av hans liv, men han skulle aldrig acceptera att hans hustru var otrogen eller att hans egna barn betedde sig på samma sätt. Han är en hycklare och en narcissist som lägger ner mer tid och pengar på sitt utseende än vad de flesta kvinnor, inklusive hans egen hustru, gör. Ett drag av hypokondri kompletterar bilden av den totala egoisten.

Samtidigt så ska man inte underskatta denna till synes självupptagna fåne. Comte de Condorcet är en erfaren och slipad politisk maktspelare, en social virtuos i de högre kretsarna och väl förfaren i förvaltning och ekonomi. Utsvävelserna och rumlandet är den mest synliga delen av hans liv men här ryms även konspirerande, listiga ekonomiska förvärv och politiska allianser. Han är en maktmänniska som anser sig ha den självklara rätten och kunskapen att styra över andra.

Efter att ha dött och återuppstått så blir de Condorcet alltmer introvert och grubblande. Han är mer eller mindre ointresserad av världsliga ting som att äta, sova eller byta kläder. Hans betende är mer hänsynslöst än tidigare och han drar sig inte från att mörda eller allvarligt skada de som står i hans väg eller hindrar honom. En morbida nyfikenhet driver honom att pröva sina nya krafter även om experimenten går ut över andra. Comte de Condorcet framstår som allt galnare i omvärldens ögon även om han själv inte bryr sig ett dugg om vad de underlägsna människorna omkring honom anser. Samtidigt så behåller han sina band till rollpersonerna och ser dem varken som några hot eller fiender. Snarare som publik eller medhjälpare. Han anklagar dem inte för sin död och om de inte gör några ytterligare uppenbara försök att ta livet av honom kommer han inte att misstänka dem för något ont i framtiden heller.

Bakgrund

Som den äldste sonen till en inflytelserik adelsman så har de Condorcet aldrig saknat någonting och levt ett liv högt ovanför de flesta vanliga människor. Ändå har han alltid drivits av att få mer, mer inflytande, mer pengar, mer makt, mer av allt. Hans familj lärde honom tidigt att med makt följde ansvar, att det var hans plikt att lägga sig i och se till att samhället fungerade. Bönderna, hantverkarna, pöbeln behövde vägledning och styras med en fast hand, en fast hand tillhörande familjen Cabanis och alla andra högvärdiga adelsmän.

Comte de Condorcet har alltid unnat sig utsvävelser som en liten belöning för allt det hårda arbete som han lägger ner på att ta hand om den otacksamma populasen. Det har inneburit att mängder av älskarinnor, fester, vinstugor och kortspel passerat förbi under hela hans liv. Alla hans handlingar är mer eller mindre egoistiska och handlar om att tillgodose hans behov vare sig det handlar om makt, förströelse eller sex. Samtidigt så ser han sig som speciell och han skulle aldrig unna andra, som till exempel brodern, samma friheter.

Han tog en paus ifrån sitt upptagna liv för att uppfostra sin son, något som i efterhand skulle visa sig helt bortkastat. Comte de Condorcet fann snart att han äcklades av sonens vekhet, hur kunde denna patetiska varelse vara av hans blod? I sin enfald hade han låtit sin hustru stå för uppfostrandet och hon hade smittat honom med sin undergivenhet och sin kvinnliga svaghet. När den unge Henri avled som en följd av faderns hårda uppfostran så var det inget som de Condorcet sörjde i någon större utsträckning. En man i hans position har inte tid eller möjlighet att bli sentimental utan han började snart fundera över nya lösningar på sitt dilemma för en arvinge måste han ha. Visserligen fanns det gott om bastarder runt om i landet men det vore pinsamt att upphöja någon illitterat halvbonde till så hög status. Och de Condorcet är dessutom fortfarande frisk och fertil, till skillnad ifrån Adèle, så varför inte helt enkelt gifta om sig? Resan till Ribemont är ett utmärkt tillfälle för honom att ta i tu med alla dessa funderingar och komma på en lösning.

Comte de Condorcet kommer att anse att hans "död" antingen var en olycka eller helt naturlig. Uppenbarligen så lever han fortfarande och därför är det ingen mening att spilla tid på onödiga funderingar.

Krafter

Förutom förhöjd styrka och stryktålighet så besitter de Condorcet en rad andra krafter. Han är själv mer eller mindre odödlig, men inte alldeles oförstörbar. Olika sätt att förklara hans krafter eller alternativ för att slutligen ta kål på honom diskuteras mer utförlig i Akt III. Men han är praktiskt taget okänslig för smärta eller skador som hade inneburit döden för de flesta vanliga människor. Vidare så sprider han vandödheter som en sjukdom kring sig. Allt levande i hans omgivning börjar sakta dö för att så småningom återuppstå som en vandöd karikatyr av sin forna existens. Dessa vandöda varelser kan de Condorcet i viss mån kontrollera och de ser honom uppenbarligen som sin ledare. De verkar kunna föra närmast ordlösa samtal med varandra och de övriga vandöda är helt lojala till de Condorcet. Även rollpersonerna drabbas av detta, om än inte i samma utsträckning eftersom de är äventyrets huvudpersoner, men mer om det ovan. Det permanenta ruskväder som sänker sig över byn som ett fuktigt täcke tycks också vara kopplat till de Condorcet på något sätt, men det är i så fall inte någon kraft som han medvetet kontrollerar.

Marie Jean Antoine Cabanis

Ett misslyckande och en skam för familjen. Lillebrodern har alltid varit oduglig och oförmögen att åstadkomma något ordentligt på egen hand. Likt en korkad byracka famlar han genom livet utan mening eller mål. Vad ska man göra? Comte de Condorcet vill gärna se att Jean får lite stabilitet i sitt liv och slutar ställa till det för sig. Ett solitt äktenskap och ett stycke mark i Ribemont skulle vara en bra start.

Adèle Clarisse Montfort Cabanis

Comtesse de Condorcet

Hon har alltid varit klen och hela episoden med Henri har tagit knäcken på henne. Gråt och hysteri har börjat slita på den skönhet som en gång i tiden fångade de Condorcets blick. Dessutom har han sett till att hemgiften och de tillgångar som hon förde med sig är under hans kontroll. Hon börjar bli rätt ointressant och överflödigt med andra ord. Han har egentligen aldrig umgåtts med henne tillräckligt mycket för att lära känna henne.

Achille Fouquet

En mycket begåvad ung konstnär som ska föreviga de Condorcets handlingar och leverne. Inte speciellt smart eller världsvan i övrigt men vad kan man egentligen förvänta sig av enkelt folk?

Guy Laborde

En verklig klippa och trotjänare som man verkligen kan anförtro de mest delikata uppdrag. Om ändå alla var lika pålitliga, lojala och förutsägbara som käre, gamle Guy.

Doktor Jean-Baptiste Chantilly

Verkar vara en duglig ung man med rätt åsikter och värderingar. Comte de Condorcet känner sig själv krasslig emellanåt och då känns det tryggt att ha en kvalificerad läkare i närheten.

Värdet inom parantes är det som den vandöda de Condorcet besitter, eftersom han är död stora delar av äventyret så saknas de värden som inte är relevanta. Skulle spelledaren sakna vissa specifika färdigheter så får han eller hon göra en rimlig uppskattning av vad de Condorcet borde ha för värde i sin respektive form.

STY 10 (25)

FYS 10 (praktiskt taget osårbar utom i specialfall)

SMI 8 (6)

STO 16

INT 10

PER 12 (6)

KON 12

PSY 16

Initiativmodifikation: - (+2)

Skadebonus: 1T4 (1T6+1)

Förflyttning: 12 m/SR (11m/SR)

Värjhand: Höger

Färdigheter

Enhandseldvapen CL: 35% (20%), Tvåhandseldvapen CL: 40% (20%), Hoppa/Klättra CL: 30%, Iakttaga CL: 50%, Smala klingor CL: 55%, Retorik CL: 75%, Rida CL: 65% (40%), Politik CL: 75%, Ekonomi CL: 50%, Jaga CL: 60%

Viktig utrustning

Allt som en förmögen man kan tänkas behöva och lite till.

Marie Jean Antoine Cabanis 30 år

Brodern

"Ett vackert försök bäste bror, men du borde väl ha förstått vid det här laget att du aldrig kommer att bli en lika god ryttare som jag?"

Henri Arnaud Nicolas Cabanis Comte de Condorcet

Utseende

Jean är en ganska småvuxen person trots högklackade skor och en stor peruk. Beträktaren får en känsla av att han skulle kunna varit vacker men att enstaka detaljer som en sned näsa, gula tänder och ett falskt skratt förstör helheten. Kläderna är dyrbara och moderna men ganska slitna vid en närmare betraktelse. Överhuvudtaget så förmår Jean inte helt dölja att alla hans ägodelar är begagnade och väl använda. Förvisso är de påkostade och moderna men inte de allra senaste.

Personlighet

Jean är egoistisk, högljudd och krävande. Samtidigt är han osäker och alldeles för medveten om sin pipiga röst, sin korta längd och sina slitna kläder. Han är en feg översittare som drömmer om hämnd på världen och framförallt om att sätta sin bror Henri på plats. Samtidigt kämpar han varje dag för att visa sin duglighet och för att komma bort ifrån broderns skugga. Han vill nå egen framgång och lycka, han vill vara något mer än en misslyckad och föraktad yngre bror.

Bakgrund

Jean har alltid varit nummer två och levt i brodern Henris skugga i familjen Cabanis. Deras föräldrar betraktade honom som svag och ofärdig och hans förakt smittade av sig även på brodern och i viss mån Jean själv. Trots att han förtvivlat kämpade för att om inte övertrumfa sin bror så åtminstone nå upp till hans nivå så var det en misslyckad kamp. När fadern dog och Henri ärvde allting så blev det bara värre. Jean var van vid ett bekvämt liv utan åtaganden eller ansträngningar men brodern började ställa krav på honom och skar drastiskt ner på hans utgiftskonto. Det stod snart klart att Henri helst av allt ville bli av med brodern men Jean höll sig envist kvar trots att hans liv blev svårare och svårare. Hatet och avundsjukan drev honom att härda ut.

Jean var inledningsvis inte särskilt förtjust i sin brorson som bara blev ännu ett hinder i hans väg. Men han kunde ändå identifiera sig med den lille pojken och hans förhållande till sin tyranniske fader. Det fanns också något lillgammalt över pojken som tilltalade Jean och det hände ibland att de pratade med varandra om än i smyg. Dödsfallet innebar att brodern mjuknade och började tala om att ge Jean någonting eget att ta hand om. Men det är alldeles för sent för sådana gester nu. Brorsonens död övertygade Jean en gång för alla om att han måste agera. Det handlar om att äta eller ätas. För en månad sedan köpte han ett dödligt men långsamt verkande gift av en gammal jude i Paris som han har hållt i broderns vin under varje dag. Hittills så har han inte sett något resultat men det är bara en tidsfråga innan han är den nye Comte de Condorcet.

Henri Arnaud Nicolas Cabanis Comte de Condorcet

Henri är både Jeans hjälte och hans värsta fiende, han fruktar den äldre brodern samtidigt som han sukter efter dennes odelade uppmärksamhet och ständigt försöker imponera på honom. I botten av relationen finns ett tjockt lager av hat och avundsjuka. Det finns

stunder då han utan att tveka skulle kunna kasta sig över brodern men för det mesta så lever han i hans skugga och längtar och vändas.

Adèle Clarisse Montfort Cabanis Comtesse de Condorcet

Utåt så betraktar han sin svägerska som en svag och halvt hysterisk kvinna. Men egentligen åtrår han henne både för hennes skönhets skull och för att hon tillhör hans bror. Han skulle vilja förföra henne men vet inte hur det skulle gå till.

Achille Fouquet

Någon slags kient begåvad konstnär och naiv idealist. Jean föraktar Achille och dennes enkla bakgrund. Samtidigt så har denna talanglösa nolla oerhört snabbt nästlat sig in både hos Henri och Adèle.

Guy Laborde

Släktens lojalaste trotjänare, Jean räknar med att han kommer att tjäna honom lika troget som han tjänade brodern när han själv har blivit den nye Comte de Condorcet. Övriga egenskaper och personlighetsdrag är helt ointressanta.

Doktor Jean-Baptiste Chantilly

En olidligt tråkig träbäck som är alldeles för förtjust i sin egen röst och stjal uppmärksamhet som rätteligen borde tillfalla Jean. Verkar dock vara en kompetent och välutbildad läkare. Jean är lite försiktig i hans närhet eftersom han är rädd att läkaren eventuellt kan räkna ut att Henri sakta håller på att bli förgiftad.

STY 10: FYS 12: SMI 12: STO 9: INT 10: PER 12: KON 12: PSY 10

Initiativmodifikation: -1

TKP: 21

Skadebonus: 1T2

Förflyttning: 11 m/SR

Skräckmod.: +1

FkM -

Värjhand: Höger

Färdigheter

Enhandseldvapen CL: 40%, Hoppa/Klättra CL: 30%, Iakttaga CL: 30%, Tvåhandseldvapen CL: 45%, Smala klingor CL: 50%, Rida CL: 45%, Sällskapsdans CL: 50%, Läsa/Skriva CL: 50%, Spel och dobbel CL: 35%, Jaga CL: 35%, Etikett CL: 55%

Fördjupningar

Viktig utrustning

Slitna men dyrbara kläder, välanvänd kortlek, ridhäst, värja och ett par pistoler.

Adèle Clarisse Montfort Cabanis

Comtesse de Condorcet 28 år

Hustrun

”Du är vehjärtad som alla fruntimmer och det är din oförmåga att härda vår son som ligger bakom alltihopa. Jag hoppas bara att du har lärt dig något av allt detta.”

Henri Arnaud Nicolas Cabanis Comte de Condorcet

Utseende

Liten och späd med blek hy och små händer. En vacker kvinna som bara blir mer attraktiv av det drag av melankoli och sorg som ständigt finns där. Kläderna är påkostade och opraktiska men hon rör sig ändå med bibehållen elegans och grace.

Personlighet

Adèle var bara en ung flicka när hon blev bortgift med den äldre Comte de Condorcet och på många sätt så har hon aldrig vuxit upp. Hon är bortskämd, ganska omogen och orealistisk. Samtidigt så har moderskapet stärkt henne på ett sätt som hon aldrig trodde var möjligt. Tidigare var hon rädd för sin make och rädd för den farliga omvärlden, men nu har hon istället blivit målmedveten och kyligt kalkylerande.

Bakgrund

Adèle härstammar själv ifrån en högättad familj, dock inte lika rik och betydelsefull som familjen Cabanis ett faktum som hennes make gärna påminner henne om. Hon ansågs tidigt som ett gott parti särskilt i takt med att hon blev äldre och vackrare. Men det var de Condorcets far som slutligen såg till att hon gifte sig med hans son strax efter att hon fyllt 18 år. Det blev början till ett kärlekslöst och olyckligt äktenskap. Comte de Condorcet var förvisso förtjust över att ha gift sig med en skönhet och visade gärna upp henne för omvärlden men brydde sig i övrigt väldigt lite om henne. Efter hennes första två missfall så övergick hans ointresse till ren fientlighet och han gjorde ingen hemlighet av att han förväntade sig en arvinge och det snart. När slutligen Henri föddes så blev de Condorcet nöjde hon lämnade Adèle i fred.

Nu började den lyckligaste tiden i Adèles liv, varje dag lärde hon sig något nytt tillsammans med sin högt älskade son. Maken var upptagen med sina älskarinnor, politik, affärer och jakt och gav henne därmed stor frihet att uppfostra Henri. Men såg den glädje som varar för evigt, snart nog började de Condorcet intressera sig för pojken fostran till man och uttrycka ett stort missnöje över hur Adèle hade skämt bort honom. Han berövade henne den person som hon älskade högst av alla och behandlade honom som ett djur i sina klumpiga försök att göra honom till en man. Hon bönade och bad men de Condorcet avfärdade hennes oro med ett hänleende. När Henri sedan dog som en följd av faderns brutala behandling så sjönk hon ner i en avgrundsdjup förtvivlan. Men nere i detta mörker lyckades hon ändå slutligen finna både ljus och en oväntad styrka. Hon inledde ett förhållande med de Condorcets skyddsling Achille och började planera sin hämnd. Adèle har köpt ett dödligt och långtverkande gift av en kringresande zigenerska och har i nästan en månad förgiftat all mat som de Condorcet ätit än så länge utan resultat.

Henri Arnaud Nicolas Cabanis Comte de Condorcet

Det finns ingen person som Adèle avskyr mer än sin make. Han är ett vidrigt avskum, en otrogen horbock och ett okänsligt svin! Samtidigt är han en mäktig man i en orättvis värld och det gäller

att hålla en låg profil så att ingen misstänker att något är på gång. Att behärska sig i hans sällskap eller uthärda hans beröring är bland det svåraste som finns men det måste gå.

Marie Jean Antoine Cabanis

Comte de Condorcets bror är en lismande och obehagligt typ. En gång i tiden fruktade Adèle honom men nu känner hon bara förakt inför hans luggslitna gestalt och ser hon för vad han är en rädd liten man vars liv också har förstörts av de Condorcet. Det finns stunder då hon kan känna sympati inför honom men ofta förstör han detta genom att försöka agera tuff och imitera sin bror.

Achille Fouquet

Ah, den vackra Achille som är så annorlunda jämfört med de Condorcet. Kärleksfull, hängiven och lojal men inte så stark och modig att Adèle egentligen vågar anförtro honom några viktigare uppgifter. Han är inblandad i förgiftningen av hennes make, men är som väntat inte den pådrivande parten. Ofta undrar Adèle om hon älskar honom eller att vara med honom. Just nu behöver hon i alla fall Achille även om det givetvis vore otänkbart med någon form av äktenskap när de Condorcet väl har avlidit.

Guy Laborde

Familjens trognaste och mest betrodda tjänare, egentligen lojal mot de Condorcet men Adèle kände ändå att ett band skapades mellan dem under sonens uppväxt och hon ser hur plågad Guy är. Han är en alldeles för hederlig och god man för denna onda värld och hon känner ett stort förtroende för honom.

Doktor Jean-Baptiste Chantilly

En läkare som de Condorcet har sänt efter ända ifrån Paris för att ta hand om Adèle. Som om en läkare skulle kunna hela ett brustet hjärta. Doktor Chantilly är i övrigt en pratglad, harmlös och tråkig person men Adèle är lite oroad för att han ska upptäcka att hon håller på och förgifta sin make. Inget tyder på att han skulle vara särskilt smart eller uppmärksam men han är kanske mer än vad han först verkar vara?

STY 8 FYS 10 SMI 12 STO 8
INT 12 PER 14 KON 12 PSY 14

Initiativmodifikation: -1

TKP: 18

Skadebonus: 1T2

Förflyttning: 10 m/SR

Skräckmod.: -1

FkM -

Värjhand: Höger

Färdigheter

Hoppa/Klättra CL: 20%, Iakttaga CL: 50%, Sällskapsdans CL: 70%, Sjukvård CL: 30%, Läsa/Skriva CL: 45%, Etikett CL: 70%

Fördjupningar

Viktig utrustning

Mängder av kläder, smycken och allt som kan underlätta livet för hustrun till en förmögen man.

Achille Fouquet 22 år

Konstnären

”Du har så lustiga idéer om allting Achille, men endast någon begåvning när det gäller att måla. Håll dig till det du behärskar och överlämna de världsliga tingen åt oss som kan vår sak.”

Henri Arnaud Nicolas Cabanis Comte de Condorcet

Utseende

En vacker och högväxt ung man med lockigt brunt hår och färgfläckade händer. Välklädd utan att ha särskilt dyra kläder och ständigt bärande på antingen staffli, tavla och penslar eller ett skissblock och ett stycke ritkol.

Personlighet

Ambitiös och socialt engagerad men också en hopplös drömmare. Achille är en väldigt passionerad person som vill så mycket men saknar drivkraften och förmågan att genomföra alla sina vilda planer. För det mesta rätt lat och bekväm men kan samtidigt lägga ner oerhört mycket energi på enskilda projekt som han för stunden brinner för. Han är starkt medveten om vilken tur han har haft som har fått de Condorcet som beskyddare, särskilt med tanke på att han är en högst medelmåttig konstnär. Därför övar han konstant för att bli bättre.

Bakgrund

Achille föddes in en familj i lägre medelklassen som var involverade som tryckeriarbetare och han fick därför lära sig läsa tidigt. Föräldrarna såg också till att ge honom en ovanligt gedigen utbildning och uppmanade hans artistiska begåvning. Men det har i slutändan alltid varit Achilles charm och sociala färdigheter som har gynnat honom allra mest. Hans begåvning som konstnär har alltid varit medelmåttig trots ständig övning men hans förmåga att sälja sig själv och sina verk har alltid varit enastående. Redan som liten utnyttjade han sitt konstnärskap för att få favörer hos vuxna och jämnåriga och så har det fortsatt under årens lopp. Achille har aldrig haft några problem med att finna beskyddare och mecenater inom de högre samhällsklasserna. Han har närmast vandrat runt som en trofé mellan olika ädlingar tills de Condorcet hörde talas om honom och han blev ännu ett objekt i hans omfattande samlingar.

Att knytas exklusivt till de Condorcet hade dock sina fördelar, Achille fick nämligen för första gången träffa hans vackra hustru Adèle. Det var kärlek vid första ögonkastet, eller det är i alla fall vad han vill tro. Eftersom hon var en gift kvinna så undertryckte de sina känslor för varandra och Achille fick nöja sig med att måla hennes porträtt och fantisera. Men när hennes lille son dog så drogs hon ner i en avgrundsdjup sorg och Achilles försök att trösta henne blev startpunkten på en passionerad kärleksaffär. Så här kär har han aldrig varit tidigare, men samtidigt så är det ett farligt spel som de båda har gett sig in i. Comte de Condorcet är verkligen inte någon mild och förlåtande herre. Han vet att Adèle håller på och förgiftar sin make men försöker undvika att spela en aktiv roll i det hela.

Achilles mörka hemlighet är att det var han som ändade pojken liv genom att kväva honom med en kudde när han låg på sin sjukbädd. Han drevs av svartsjuka och behövde en ursäkt att få komma nära Adèle, att få trösta henne. Även om han idag ångrar sitt handlade så bygger hela hans relation med henne på det och det får under inga omständigheter avslöjas.

Henri Arnaud Nicolas Cabanis Comte de Condorcet

Achille fruktar sin herre och beskyddare mer än någon annan människa. Comte de Condorcet skulle utan problem kunna krossa hans

uppåstigande karriär för all fritid och få honom arresterad eller ännu värre. Samtidigt så har livet i de Condorcets närhet stora fördelar, förutom tillgången till hans hustru, pengar är inget problem, inga stora krav ställs och de Condorcet verkar genuint uppskatta hans verk. Ibland har Achille försökt föra mer allvarliga saker på tal som politik och filosofiska frågor men det har varit väldigt tydligt att hans välgörare inte vill diskutera sådant med honom och inte värderar hans åsikter eller tankar särskilt högt när det gäller andra saker än konst.

Marie Jean Antoine Cabanis

Comte de Condorcets bror är en kuslig liten typ som Achille helst undviker. Ibland försöker han ge sken av att vara konstintresserad men för det mesta verkar han bara arg på Achille för att han har broderns öra.

Adèle Clarisse Montfort Cabanis Comtesse de Condorcet

Kvinnan i Achilles liv och hans största kärlek någonsin, hennes sorg är hans sorg och det finns nästan ingenting som han inte skulle göra för henne. Inom rimliga gränser förstås, de måste båda tänka på sin framtid. Hon verkar ha återhämtat sig förvånansvärt väl ifrån sorger över sitt döda barn. Men Achille märker ändå hur hon har blivit förändrad. Hårdare och kallare på något sätt. Särskilt när Adèle är i sällskap med sin make. Sorgen har gjort henne stark men har den förändrat något mer? Achille är rädd att bli indragen i något överilat och hoppas att förgiftningen och problemen med Comte de Condorcet ska lösa sig själva.

Guy Laborde

En trevlig karl och trotjänare till familjen Cabanis. Hänger alltid de Condorcet i hämlarna men brukar också vissa mycket omtanke och omsorg om Adèle varje gång de ses.

Doktor Jean-Baptiste Chantilly

En läkare ifrån Paris som de Condorcet har anlitat för att hjälpa hustrun med sorgearbetet. Achille betraktar honom som värsta sortens kvacksalvare och är rädd att han ska se till att hans älskling blir inspärriad någonstans. Detta får inte ske!

STY 12, FYS 14, SMI 12, STO 14, INT 10, PER 10, KON 14, PSY 8

Initiativmodifikation: -

TKP: 28

Skadebonus: 1T4

Förflyttning: 13 m/SR

Skräckmod.: +2

FkM -

Värjhand: Vänster

Färdigheter

Hoppa/Klättra CL: 30%, Iakttaga CL: 40%, Slagsmål CL: 40%, Måleri CL: 45%, Läsa/Skriva CL: 40%

Fördjupningar

Viktig utrustning

Staffli, palett, färger och penslar samt en lätt packning.

Guy Laborde 38 år

Tjänaren

”Det var ett misstag Guy. Hur skulle jag kunna veta att den lilla slampan skulle skvallra för Adéle? Du måste hjälpa mig att få tag i henne! En omgång prygel och sedan får du skicka bort henne långt härifrån.”

Henri Arnaud Nicolas Cabanis Comte de Condorcet

Utseende

Stor och kraftig med väldiga händer och grova ansiktsdrag. Håret är mörkbrunt med grå stänk och har så sakteliga börjat retirera ifrån hjässan. Guy har ett vänligt ansikte med ett drag av melankoli. Kläderna är välgjorda och påkostade för att tillhöra en tjänare men Guy verkar inte riktigt trivas i dem.

Personlighet

Guy är ingen stor filosof utan har saktmodigt accepterat sin roll i samhället. Vad tjänar det till att drömma om ting som är ouppnåeliga? Hans familj har alltid varit lojal mot ätten Cabanis och han är inget undantag. Tyvärr förmår inte Guy längre distansera sig på samma sätt som han en gång kunde. Han har en stark känsla för rätt och fel samt en djup men enkel gudstro och har blivit allt mer grubblande och fundersam det senaste året. Religionen är hans enda tröst men gör det också svårt för honom att acceptera Comte de Condorcets handlande och sin egen inblandning i alla hans smutsiga dåd.

Bakgrund

Familjen Laborde har alltid varit sammankopplade med ätten Cabanis och levit i deras skugga. I generation efter generation har de passat upp sina herrar och levit i deras skugga. Inget glamoröst liv förvisso, men tryggt och för det mesta relativt okomplicerat. Guy har alltid, även som ung, setts som en pålitlig och stabil person. En perfekt tjänare och diskret medhjälpare till den unge utsävande de Condorcet. Guy var så stolt när de Condorcets far utnämnde honom till sonens personlige tjänare och tilldelade honom uppdraget att försöka släta över de Condorcets ”misstag”. Under de 20 år som passerat sedan dess så har glädjen och stoltheten sedan länge falnat och dött. Guy har tappat räkningen över alla kärleksaffärer, bråk, skulder och politiska intriger som han har fått reda ut för sin herre. Han har aldrig förväntat sig någon större tacksamhet men åtminstone att de Condorcet skulle lära sig av sina misstag, men icke.

Så en dag föddes de Condorcets son och arvinge och lade grunden till något vackert och fint i hushållet. Guy hade aldrig trott att han så snabbt skulle ge pojken en plats i sitt hjärta. Men med ens blev det lite lättare att handskas med den fortfarande lika besvärlige de Condorcet. Guy började så smått fundera över att skaffa sig en egen familj eller att be om ansvaret för unge Henri. Om ändå inte de Condorcets nyckfullhet ännu en gång slagit till och han hade fått upp ögonen för den son som han så länge hade ignorerat. Guy gjorde vad han kunde för att lindra de smärtor som de Condorcets hårda uppfostringsmetoder orsakade men han kunde inte hindra pojken ifrån att tyna bort och slutligen avlida. Det var inte bara Henri som dog utan Guy kunde känna hur hans lojalitetsband till sin herre löstes upp ett efter ett. Comte de Condorcet hade passerat över en gräns och låtit sin ansvarslöshet gå ut över ett oskyldigt barn. Sådant gör man bara inte. Numera är Guys sinne fullt av mörka tankar på hämnd och död. Han har stulit ett kraftigt bekämpningsmedel avsett för skadedjur ifrån Comte de Condorcets trädgårdsmästare och har applicerat det på sin herres ridstövlar och sadel. Bekämpningsmedlet är ett grönaktigt puder som skadar vid hudkontakt.

Henri Arnaud Nicolas Cabanis Comte de Condorcet

Vad är Comte de Condorcet om inte någon slags djävul? Hur kunde Guy ha varit så blind och under alla år lojalt stått bredvid när hans herre sårade den ena människan efter den andra? Varje dag ber han Gud om vägledning utan att få svar, men synen av hans herre väcker en skrämmande vrede inom honom och sätter igång alla möjliga sorters mörka tankar.

Marie Jean Antoine Cabanis

I grund och botten samma sorts usla människa som brodern de Condorcet, men det finns ändå hopp om honom. Han är inte bortom räddning och har inte några usla illdåd på sitt samvete.

Adéle Clarisse Montfort Cabanis Comtesse de Condorcet

Den stackars sköra kvinnan! Vilka fruktansvärda samvets kval som Guy får varje gång han möter henne. I alla år så har han hjälpt till med att dölja makens affärer, lögner och brott för henne. Hon är det största offret av alla, inläst i ett dött äktenskap med uslingen de Condorcet vars händer är fläckade av hennes sons blod. Hur mycket har hon inte fått utstå.

Achille Fouquet

En ung konstnär som de Condorcet gärna skryter om och som Guy betraktar med stor misstänksamhet. Han suktrar uppenbarligen efter stackars Adéle men det sista hon behöver i dagsläget är en halvskum, omogen och ansvarslös yngling som stöd. Det bästa vore om de hölls åtskilda.

Doktor Jean-Baptiste Chantilly

Antagligen skulle Adéle behöva en präst vid sin sida, men det näst bästa är en duktig läkare. Guy har stort förtroende för den välutbildade Doktor Chantilly och dennes förmåga att hjälpa Adéle med sorgearbetet efter sonen. Samtidigt så oroar han sig för att läkaren ska upptäcka hans egna förgiftningsförsök. Guy är inte insatt i medicin eller vetenskap och betraktar doktorn som en slags magiker och vem vet vilka konster som han behärskar?

STY 16, FYS 16, SMI 10, STO 16, INT 10, PER 12, KON 10, PSY 9

Initiativmodifikation: -

TKP: 32

Skadebonus: 1T4+1

Förflyttning: 13 m/SR

Skräckmod.: +1

FkM -

Värjhand: Höger

Färdigheter

Enhandseldvapen CL: 40%, Lönndom CL: 40%, Krossvapen CL: 40%, Slagsmål CL: 60%, Köra vagn CL: 50%, Undre världen CL: 35%

Fördjupningar

Viktig utrustning

Enkla kläder, en rejäl klubba, ett radband, en bibel och en lätt packning.

Doktor Jean-Baptiste Chantilly 42 år

Läkaren

”Det är min hysteriska hustru som behöver hjälp men när du ändå är här så har jag känt mig lite krassligt de senaste dagarna och jag tycker att jag såg några underliga utslag här på låret.”

Henri Arnaud Nicolas Cabanis Comte de Condorcet

Utseende

Kort och ganska fet med peruken konstant på sned. Bakom ett par runda små glasögon syns ett par stora ögon som alltid tycks vara vidöppna och stirrande. Vackra kläder men fulla av bläckfläckar och spår efter diverse märkliga brygder och dekokter.

Personlighet

Jean-Baptiste har tusen tanketrådar igång samtidigt och tänker bäst samtidigt som han pratar och gärna högt och ljudligt. Hela världen är ett enda spännande mysterium som han försöker lösa, en liten bit i taget. Självförtroendet är det rakt inget fel på och han uttalar sig gärna tvärsäkert om de mest skiftande ämnen även om han själv ändrar sig bara ett ögonblick senare. Jean-Baptiste är en rationell vetenskapsman och det finns ingen plats för vare sig religion eller annan vidskepelse i hans värld.

Bakgrund

Jean-Baptiste kommer ifrån en rik köpmannafamilj och var ursprungligen ämnad att bli präst men ju mer han läste och förstod sig på världen desto klarare blev det att hans glasklara förnuft var ämnat för viktigare ting. Istället utbildade han sig till läkare vid en av de främsta skolorna i Paris. Parallellt med studierna bedrev han egen ”forskning” på djur, lik och diverse fattiglappar som ställde upp som försökskaniner mot betalning. Tidigt uppstod en tanke om att skapa det ultimata, slutgiltiga medicinska uppslagsverket. Hans arv och gåva till eftervärlden. Men projektet har bara växt och växt helt utan hejd och idag är hans manuskript och utkast bara de på flera tusen sidor.

För att finansiera forskningen och utgivningen av uppslagsverket så krävs det pengar, mängder av pengar. Föräldrarna är inte längre villiga att sponsra Jean-Baptistes märkliga försök utan han blev mot sin vilja tvungen att jobba extra som läkare. Han hade den goda turan att bli anlitad som personlig läkare till Comte de Condorcets hysteriska hustru. Ett mycket prestigefullt och välbetalt uppdrag. Dessutom verkar det inte särskilt krävande utan Jean-Baptiste räknar med att kunna göra en del intressanta försök vid sidan av.

Observera att läkarvetenskapen på 1700-talet var en blandning av kloka tankar och fungerande behandlingar och rent vansinniga idéer och dårskaper. Även Jean-Baptiste blandar friskt rent livsfarliga påhitt med välfungerande knep och skapar mycket fantasifulla teorier om varför världen och kroppen är som den är. Var inte rädd att ta ut svängarna som spelare utan hitta på en massa dumheter och sprid dem som om de vore fungerande vetenskap.

Henri Arnaud Nicolas Cabanis Comte de Condorcet

En synnerligen rik och inflytelserik man, tyvärr inte särskilt intresserad av vetenskap eller Jean-Baptistes banbrytande forskning. Ett friskt praktexemplar till karl det kan man lätt se. Men av någon anledning så har han fått för sig att han lider av alla möjliga osannolika åkommor och Jean-Baptiste tvingas lägga ner mer tid på att sköta honom än hans hustru.

Marie Jean Antoine Cabanis

Yngre bror till Comte de Condorcet, ett klen människoexemplar med dålig hållning och sned rygg. Jean-Baptiste skulle gärna vilja försöka förbättra hans hållning genom någon form av stödanordning.

Adèle Clarisse Montfort Cabanis Comtesse de Condorcet

Jean-Baptiste har ingen som helst erfarenhet av kvinnor men det är uppenbart att frun lider av en vandrande livmoder som orsakar grav hysteri och allvarliga känsloutbrott. Tyvärr väldigt vanligt bland kvinnor, svaga som de är. Jean-Baptiste har ordinerat en egenhändigt hopkokt medicin som bland annat innehåller alkohol, grislefötter och halm. Dessutom skulle han vilja åderlåta henne ett par gånger dagligen och pröva effekten av ett par rejäla långbad.

Achille Fouquet

Någon slags målare? Comte de Condorcet har antytt något om att Achille skulle ha visat tecken på dragning åt det manliga könet och frågat efter botemedel. Jean-Baptiste är mycket fascinerad över detta dilemma och funderar över vilken effekt en kastrering skulle ha. I övrigt en frisk och hälsosam mansperson, inte alls så svag och hopsjunknen som personer med homofila tendenser brukar vara.

Guy Laborde

En stor och stark mansperson, av finaste bondeblood kantänka. Sannolikt ganska primitiv och våldsbenägen med tanke på de kraftiga ögonbrynen och den framträdande potatisnäsan.

STY 12, FYS 12, SMI 9, STO 10, INT 14, PER 8, KON 14, PSY 14

Initiativmodifikation: -

TKP: 22

Skadebonus: 1T3

Förflyttning: 10 m/SR

Skräckmod.: -1

FkM -

Värjhand: Höger

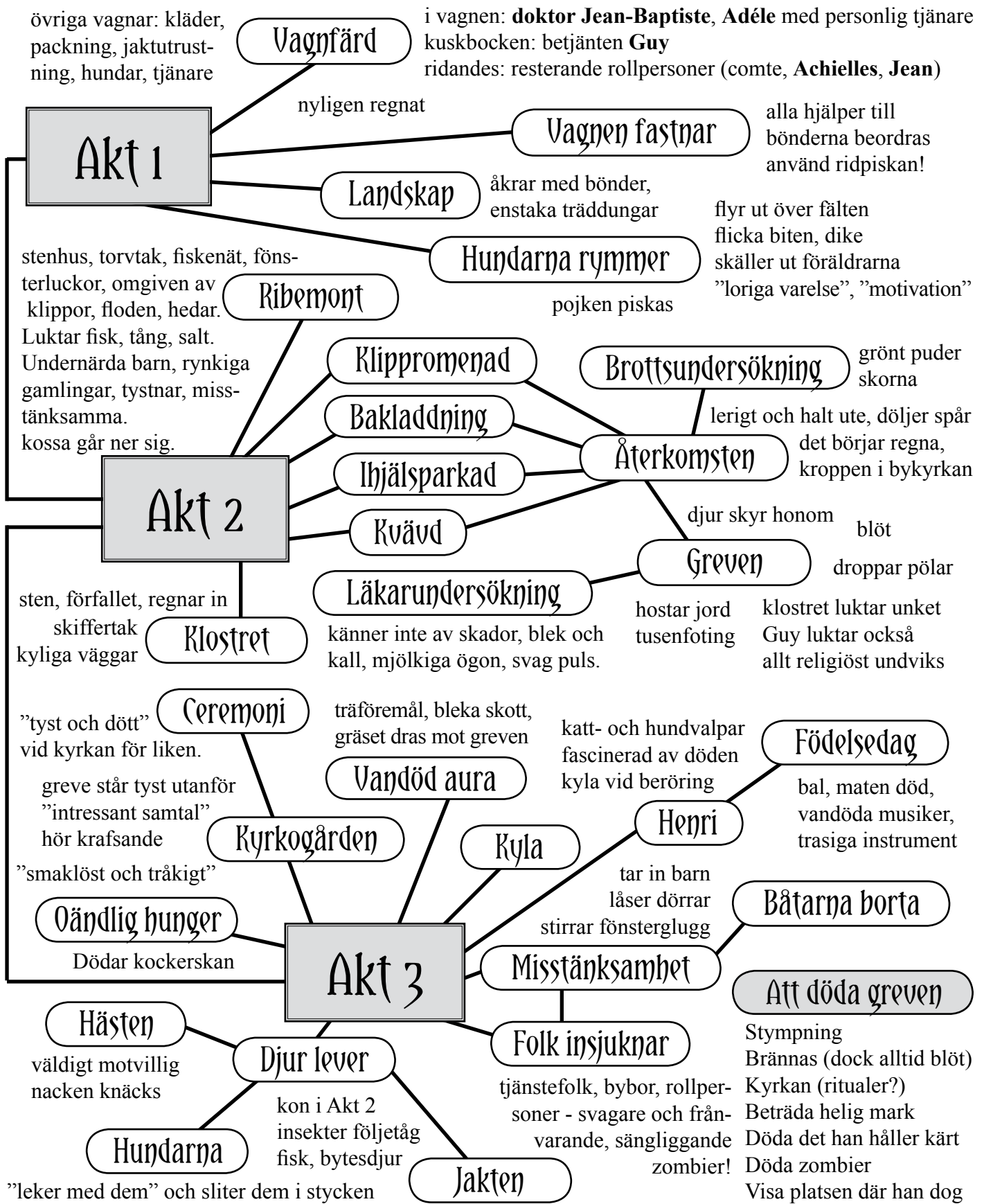
Färdigheter

Hoppa/Klättra CL:10%, Iakttaga CL: 50%, Sjukvård CL: 50%, Särsvård CL: 50%, Läsa/Skriva CL: 70%, Alkemi CL: 30%

Fördjupningar

Viktig utrustning

Stor läkarväska med all nödvändig utrustning samt ett enkelt laboratorium.

Antoine	Vincent	Aimée	Odette
Emmanuel	Oliver	Cécile	Virgine
Joseph	Gilles	Elisabeth	Marie
Pascal	David	Laure	Jacquiline